

ТРИЗЕНЬК - REVUE HEBDOMADAIRE - TRIDENT -
UKRAINIENNE

Число 34, рік видання II. 6 червня 1926 р. Ціна 50 сан. (Prix 50 c.)

Париж, неділя, 6 червня 1926 року.

«Вбито великого чоловіка, жива – велика ідея.

«Віримо, що свята кров мученика за волю повинна об'єднати всіх вірних синів рідної землі в боротьбі за визволення й державність України».

Цю думку в глибокій горі, серед гострого болю підказав холольний розум нам, тяжко засмученим несподіваною й гіркою втратою.

З цими словами вдалися ми й до читальників наших, повідомляючи їх про передчасну й трагічну смерть національного вождя, героя і мученика...

Рука, що скерувала револьвер на того, хто був втіленням змагань українського народу до самостійного державного життя, знала, що робила: пострілами на вулиці Расін вона намагалася відхилити від себе смертельну для неї небезпеку, яка була в самім імені С. Петлюри, намірялася вбити саму душу українського визвольного руху, розсіяти, распорошити, розскласти еміграцію.

Знала вона, що робила й тоді, коли одвертаючи увагу від справжніх мотивів злочину, намагалася вкрити наклепом і ганьбою чисте ім'я С. Петлюри, заплямувати всю боротьбу нашого народу за визволення.

Марні розрахунки! Даремні заходи!

Прислухайтесь до того, як озвалися всюди на страшну звістку українці. Велика Вкраїна мовчить, мусить поки що мовчати. Але звідусіль з еміграції чути однодушне обурення страшним злочинном; звідусіль надходять гарячі протести проти ганебних наклепів.

Всюди організують комітети для вшанування пам'яті С. В. Петлюри.

Всюди дзвенить, об'єднуючи всі живі елементи українські, одне гасло: **є д н а й м о с я**.

І наша відповідь на всі спроби ворожі розбити й порізнити нас, заплямувати нашу справу буде одна: в глибокій вірі в правоту свого діла і конечну перемогу, в твердому спокої і певності в своїй силі — ми повинні одповісти справжнім об'єднанням, систематичною організаційною працею та непохитною боротьбою за незалежну Україну.

ПОХОРОН С. В. ПЕТЛЮРИ.

В неділю 30-го Травня о 3 год в день одбувся похорон Головного Отамана в Румунській Православній церкві (9, rue Jean de Beauvais). Тілу Небіжчика склали останню пошану численні делегації укр. організацій у Франції й закордоном, які поклали на домовину масу вінків. В церкві були присутні крім родини Покійного, представники Уряду, Армії та чужих держав, яким близька була ідея визволення українського народу, рівнож французского, чеського, грузинського громадянства та инш. Погреб одправляли настоятель Румунської церкви разом з священником Української Православної парафії у Франції. Співали два хори - румунський та український. О 4-ій год. жалібний похід в надзвичайнім порядку, з величньою урочистістю рушив на кладовище Монпарнас, де після короткої літії було й поховано труну з тілом Небіжчика, вкриту національним прапором. Промов не було. Після останньої «вічної пам'яті» хор проспівав «Заповіт».

ВІДГУКИ НА СМЕРТЬ С. В. ПЕТЛЮРИ.

— До Парижа звідусіль надходять телеграми з висловами співчуття родині і близьким співробітникам Небіжчика та з гарячими протестами проти огидного вбивства та намаганням оплямувати світлу пам'ять С. В. Петлюри. З Чехії, Румунії й Польщі нас повідомляють про те, як глибоко вразила й зворушила нашу еміграцію тяжка звістка. Всюди одправлено урочисті панахиди, заснуються Комітети для вшанування пам'яті Національного Героя. Звідусіль гасло одне: **є д н а й м о с я** для боротьби за святі ідеали Великого Небіжчика.

ЖАЛІБНА АКАДЕМІЯ ПАМ'ЯТИ С. В. ПЕТЛЮРИ В ПАРИЖІ.

З ініціативи Української Громади в Парижі та Української Громади у Франції вирішено було в день похорону Головного Отамана С. В. Петлюри влаштувати жалібну академію з участю делегатів українських організацій у Франції та представників українських організацій в інших державах, що прибули на похорон.

Академія відбулася у великій салі Методиського т-ва на вул. Данфер-Рошєро о 8.30 год. вечора в неділю 30-го травня, при численній участі прибулих і місцевих громадян.

Короткою промовою, присвяченою світлій пам'яті Великого Національного Героя С. В. Петлюри, відкрив академію заступник голови Укр. Громади в Парижі, п. І. Базяк.

Після промови присутні вшанували пам'ять С. В. повстанням з місць.

Перше слово дано було Голові Держави А. М. Лівичькому. В надзвичайно чулій, проїнятій тяжким і до сліз невимовним жалем, промові А. М. Лівичькій з'ясував величну постать борця за українську державність і ту тяжку втрату, яку поніс увесь український народ з смертю С. В. Петлюри.

Від Українського Уряду промовляв В. К. Прокопович, від Української Армії—ген. Сальський, від Української Місії в Парижі—проф. О. Шульгин, від Союзу Укр. Емігрант. Організацій у Франції—М. Шумицький, від Української Еміграції в Польщі—Голова Українського Центрального Комітету М. Ковальський, від Української Еміграції в Чехословаччині—іменем Комітету вшанування пам'яті С. В. Петлюри, що об'єднує 103 організацій,—проф. О. Шульгин, від Української Громади у Франції—ген. М. Шаповал, від Української Громади в Омекурі—П. Василіів, від Української Громади в Шалеті—Ю. Бацуца, від Української Громади в Кнютанжу—п. Мельник, від Громади Старшин 6-ої Січової Дивізії—М. Гончарів, від Релігійно-Наукового Комітету—М. Клименко, від Студенської Громади у Франції—М. О. Ковальський, священник Української Православної Парафії у Франції—пан-отець Гречишкін та громадянин І. Добровольський.

Не висохли ще сльози на очах у всіх присутніх, що оплакували тяжку й незаміниму втрату, опускаючи в землю труну з прахом Головного Отамана. Тяжке горе давило на серце кожного. Багато з присутніх дало знову волю сльозам.

Перед всіма присутніми навіч стало, що своєю смертю С. В. Петлюра об'єднав усіх в одну незломну українську волю, і серце кожного загартував ще більш у кришу для боротьби за його ідеали.

Помилілися вороги наші, коли так підступно й ганебно хотіли вирвати його з наших рядів. Він живе невмирующим з нами. Після

вичерпання списку промовців односторонньо були прийняті постанови, які наводимо нижче.

По ухваленню резолюції, перед закінченням зборів всі присутні встали з місць і відспівали вічну пам'ять та національний гімн «Ще не вмерла Україна».

Голова жалібної академії оголошує збори закритими і присутні в тихо-зворушливих розмовах поміж собою залишають салю.

Резолюція, ухвалена представниками Українських Організацій 30-го травня 1926 року на Жалібній Академії в Парижі

1. Жалібна академія в день похорон Великого Борця за українську державність Голови Директорії і Головного Отамана Симона Петлюри висловлює свій невимовний жаль з приводу гіркої національної втрати і висловлює певність, що весь український народ в цей грізний час з'єднається в одну родину-націю коло імені свого Проводиря-Мученика та буде продовжувати з усією енергією боротьбу за незалежність Української Держави.

2. Для вшанування світлої пам'яті С. В. Петлюри академія оголошує національну жалобу на 40 день, і звертається до Українських Громад у Франції з закликом утворити за спільною згодою Комітет для достойного увіковічення пам'яті Великого Небіжчика.

3. Академія висловлює свій рішучий протест проти ганебної спроби ворогів наших накинути пляму на ясну пам'ять нашого Мученика, нашого Голови Держави, що завжди стояв на сторожі інтересів всіх громадян України, рішуче обороняючи і жидівське населення, коли темні елементи чинили йому шкоду.

КОМУНІКАТ

КОМІТЕТУ ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТИ ГОЛОВИ ДИРЕКТОРІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ, ГОЛОВНОГО ОТА-
МАНА ВІЙСЬК УКРАЇНСЬКИХ СИМОНА ПЕТЛЮРИ.

26 Травня 1926 року в Празі відбулися Збори делегатів українських організацій в Ч.С.Р., скликані Легією Українських Націоналістів, з приводу несподіваної, трагічної смерті Голови Директорії Української Народної Республіки та Головного Отамана Українських Військ Симона Петлюри, що впав від руки ворогів Української Нації 25 травня о 14 годині в Парижі.

Збори, відкриті Головою Лєгії Українських Націоналістів, — після вступного слова проф. Шульгина й відспівання «Вічної Пам'яті», покликали для вшанування пам'яті Вбитого Комітет із представників всіх заступлених на Зборах установ та організацій.

КОМІТЕТ УХВАЛИВ:

1. Іменем присутніх представників Українських організацій вислати Родині Небіжчика таку телеграму. :

«Глибоко зворушена трагічною смертю Національного Героя-Мученика Українська еміграція в Ч.С.Р. засилає Вам своє сердечне та щире співчуття».

2. Делегувати професора О. Шульгина до Парижа й доручити йому зложити на труну, в імені Української еміграції в Ч.С.Р. вінок з написом: «Au Ptésident de la République Démocratique Ukrainienne. Simon Petlura. Emigration Ukrainienne en Tchecoslovaquie».

3. Встановити для Української еміграції сорокаденну жалобу з ношенням жалібної відзнаки.

4. Влаштувати 29 травня, о 15 годині, у великій салі на Слов'янському острові в Празі панахиду та жалібну Академію. Панахиду правитиме Високопреосвященний Саватій Архієпископ Празький. На Академії промовлятимуть представники Українських установ та організацій в Ч.С.Р.

5. Видати до Української еміграції в Ч.С.Р. комунікат з закликком достойно вшанувати пам'ять Убитого, з'єднавшись уцю трагічну годину національного горя в єдину Всеукраїнську Родину.

6. Звернутися до всіх Українських установ та організацій, які не були заступлені на Зборах, з пропозицією надіслати своїх представників до Комітету.

7. Зважаючи на велике національно-політичне значіння для визвольної боротьби Українського Народу трагічної втрати нашого Національного й Непохитного Борця за Українську Державність, видати до Українського Народу відповідну декларацію.

Ми певні, що Українське Громадянство, а передусім Українська еміграція, в цю найвищу годину свого національного смутку, зрозуміє ту небезпеку, що загрожує нашій Національній справі від безоглядного та брутального лоборювання державницьких змагань Українського Народу його одвічним ворогом, а зрозумівши це, ще з більшим завзяттям боронитиме ті національні позиції, на яких так непохитно, чесно і з честю стояв і в п а в С и м о н П е т л ю р а.

Залізним є для нас обов'язок перед могилою Великого Патріота й Невтомного Борця, мимо всяких жертв, Ідею Української Державности здійснити.

Вбивство Голови Директорії Української Народньої Республіки й Головного Отамана Українських Військ скероване проти всього Українського Народу. Вороги Українського Народу, окупанти його Країни, насильники його волі, а не местник жидівської народности на

Україні, направили руку вбивця на С и м о н а П е т л ю р у. І в тому брудному наклепі, яким маскує свій юдин злочин посланець ворогів Українського Народу, ще більш огидно проступає їх підступність.

Тим більше повинні ми єдиним напруженням всіх наших національних сил довести, що вороги С и м о н а П е т л ю р и — наші в о р о г и. — В імені 53 організацій.

РЕЗОЛЮЦІЯ,

одноголосно ухвалена на Жалібній Академії 29 травня 1926 року в Празі при участі представників 103 укр. організацій і українського громадянства, всього в кількості 2000 осіб:

«Українське Громадянство, заступлене українськими політичними, науковими, культурними, професійними, економічними установами — організаціями, партіями, спілками та угрупованнями; українські політичні і культурні діячі, професори, письменники, селяне та робітники, студенти та військові, що перебувають на еміграції в Ч.С.Р., зібравшись 29 травня 1926 року для вшанування світлої пам'яті Голови Директорії Української Народньої Республіки, Головного Отамана Українських Військ С и м о н а П е т л ю р и, що в Парижі 25 травня ц.р. прийняв мученицьку смерть від руки ворогів Українського Народу — в цю незмірно-важку трагічну хвилю національного смутку:

1. Підносять прилюдний, однодушний протест проти нелюдського кривавого терору ворогів України, жертвою якого впав Вождь Української Нації,

2. З призириством рішуче відкидають спробу ворогів Українського Народу запламувати світле, чисте і чесне ім'я С и м о н а П е т л ю р и, а тим самим і Велике Діло Визволення України, обвинувачення в насильствах та урочисто в дію велику історичну хвилю іменем свого Народу засвідчують, що Світлої Пам'яті Небіжчик рішуче, навіть смертю, карав винуватих в насильствах над жидівським населенням України.

3. Закликають все Українське Громадянство, що перебуває поза межами Рідної Землі, на еміграції, як і весь Український Народ, дати рішучу одсіч ворогам України на прояви брутального поборювання ними Українських Державницьких Змагань та, зімкнувши лави свої, продовжувати боротьбу, що досі велася під проводом Славного Героя-Небіжчика — аж до повної перемоги.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ НАБІЖЧИКУ,

МУЧЕНИКУ ЗА РІДНИЙ НАРОД!

СЛАВА БОРЦЯМ за В О Л Ю У К Р А Ї Н И!

ЗМІСТ.

Париж, неділя, 6 червня 1926 року — ст. 1. Похорон С. В. Петлюри — ст. 2. Відгуки на смерть С. В. Петлюри — ст. 2. Жалібна Академія пам'яті С. В. Петлюри в Парижі — ст. 3. Резолюція, ухвалена представниками українських організацій 30 травня на Жалібній Академії в Парижі — ст. 4. Комунікат Комітету вшанування пам'яті Голови Директорії Української Народньої Республіки, Головного Отамана Українських Військ Симона Петлюри — ст. 4. Резолюція, ухвалена на Жалібній Академії в Празі 29 травня — ст. 6.

О Д Р Е Д А К Ц І І.

Це число «Тризуба» через страйк в друкарні виходить в зменшеному розмірі і з залізненням. Матеріал про смерть і похорон святої пам'яті С. В. Петлюри та ілюстрації, призначені до цього числа, звийдуть в наступні.

Редакція і Адміністрація: 19, rue des Gobelins, Paris XIII.

Поштова адреса: «Le Trident» (Tryzoub). Boîte post. № 15. Paris XIII.

Редактор *В. ПРОКОПОВИЧ.*

Адміністратор: *Іл. КОСЕНКО.*

Le Gérant : Mme Jeanne de Carvalho Gerzain.

Soc. Anon. Imprimerie de Navarre, 5, rue des Gobelins, Paris.